

Předběžné otázky

- 1) Má zásada uchování osobních údajů ve formě umožňující identifikaci dotčených osob po dobu, která nepřesahuje dobu nezbytnou pro uskutečnění cílů, pro které jsou shromažďovány nebo dále zpracovávány, stanovená v čl. 6 písm. e) směrnice Evropského parlamentu a Rady 95/46/ES ze dne 24. října 1995 ⁽¹⁾, provedené legislativním nařízením č. 196 ze dne 30. června 2003, mít přednost před režimem zveřejňování provedeným obchodním rejstříkem, a tedy brání tomuto režimu, stanovenému první směrnicí Rady 68/151/EHS ze dne 9. března 1968 ⁽²⁾, jakož i vnitrostátním právem v článku 2188 občanského zákoníku a článku 8 zákona č. 580 ze dne 29. prosince 1993, v části, v níž se stanoví, že kdokoli se může bez časového omezení seznámit s příslušnými údaji týkajícími se fyzických osob?
- 2) Umožňuje tedy článek 3 první směrnice Rady 68/151/EHS ze dne 9. března 1968, aby odchýlně od pravidel neomezeného trvání a neurčených příjemců údajů zveřejněných v obchodním rejstříku tyto údaje již nepodléhaly „zveřejňování“ v tomto dvojím významu, ale aby naopak byly přístupné pouze na omezenou dobu nebo určitým příjemcům, a to na základě vyhodnocení konkrétních případů správcem údajů?

⁽¹⁾ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 95/46/ES ze dne 24. října 1995 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů.

⁽²⁾ První směrnice Rady 68/151/ES ze dne 9. března 1968 o koordinaci ochranných opatření, která jsou na ochranu zájmů společníků a třetích osob vyžadována v členských státech od společností ve smyslu čl. 58 druhého pododstavce Smlouvy, za účelem dosažení rovnocennosti těchto opatření.

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná Audiencia Provincial de Cantabria (Španělsko) dne 7. srpna 2015 – Liberbank, S.A. v. Rafael Piris del Campo

(Věc C-431/15)

(2015/C 354/24)

Jednací jazyk: španělština

Předkládající soud

Audiencia Provincial de Cantabria – Sección 4

Účastníci původního řízení

Navrhovatelka: Liberbank, S.A.

Odpůrce: Rafael Piris del Campo

Předběžné otázky

- 1) Je omezení zpětné účinnosti neplatnosti zneužívající klauzule o minimálním úroku vložené do spotřebitelské smlouvy v souladu se zásadou nezávazné povahy zneužívajících klauzulí a s články 6 a 7 směrnice Rady 93/13/EHS ⁽¹⁾ ze dne 5. dubna 1993 o nepřiměřených podmínkách [zneužívajících klauzulích] ve spotřebitelských smlouvách?
- 2) Je zachování účinků založených klauzulí o minimálním úroku vloženou do spotřebitelské smlouvy, která byla prohlášena za neplatnou z důvodu zneužívající povahy, v souladu s články 6 a 7 směrnice Rady 93/13/EHS ze dne 5. dubna 1993 o nepřiměřených podmínkách [zneužívajících klauzulích] ve spotřebitelských smlouvách?

- 3) Je omezení zpětné účinnosti neplatnosti zneužívající klauzule o minimálním úroku vložené do spotřebitelské smlouvy z důvodu zjištění rizika závažného narušení hospodářského veřejného pořádku a dobré víry v souladu s články 6 a 7 směrnice Rady 93/13/EHS ze dne 5. dubna 1993 o nepřiměřených podmínkách [zneužívajících klauzulích] ve spotřebitelských smlouvách?
- 4) Pokud bude odpověď na předchozí otázku kladná, má se při uplatňování individuálních nároků směřujících k prohlášení neplatnosti zneužívající klauzule vložené do spotřebitelské smlouvy mít za to, že je s články 6 a 7 směrnice 93/13/EHS ze dne 5. dubna 1993 o nepřiměřených podmínkách [zneužívajících klauzulích] ve spotřebitelských smlouvách slučitelné, aby bylo riziko vážného narušení hospodářského veřejného pořádku předpokládáno, nebo má být toto riziko posuzováno s přihlédnutím ke konkrétním hospodářským údajům, z nichž lze vyvodit, jaký makroekonomický dopad vznikne v případě, že bude neplatnosti zneužívající klauzule přiznána zpětná účinnost?
- 5) Má se při uplatňování individuálních nároků směřujících k prohlášení neplatnosti zneužívající klauzule vložené do spotřebitelské smlouvy mít za to, že je s články 6 a 7 směrnice 93/13/EHS ze dne 5. dubna 1993 o nepřiměřených podmínkách [zneužívajících klauzulích] ve spotřebitelských smlouvách slučitelné, aby bylo riziko vážného narušení hospodářského veřejného pořádku posuzováno s přihlédnutím k hospodářským účinkům případného uplatnění individuálních nároků ze strany velkého množství spotřebitelů? Nebo má být toto riziko naopak posuzováno s přihlédnutím k hospodářským dopadům konkrétního individuálního nároku uplatněného spotřebitelem, který se projeví v oblasti hospodářství?
- 6) Pokud bude odpověď na třetí otázku kladná, je s články 6 a 7 směrnice 93/13/EHS ze dne 5. dubna 1993 o nepřiměřených podmínkách [zneužívajících klauzulích] ve spotřebitelských smlouvách slučitelné, aby bylo při posuzování dobré víry obecně přezkoumáváno jednání blíže neurčeného prodávajícího nebo poskytovatele?
- 7) Nebo je naopak s ohledem na výklad článku 6 směrnice 93/13/EHS ze dne 5. dubna 1993 o nepřiměřených podmínkách [zneužívajících klauzulích] ve spotřebitelských smlouvách nutné, aby byla tato dobrá víra přezkoumávána a posuzována v každém konkrétním případě zvlášť a s přihlédnutím ke konkrétnímu působu, jakým daný prodávající nebo poskytovatel postupoval při uzavírání smlouvy či vkládání zneužívající klauzule do smlouvy?

⁽¹⁾ Úř. věst. L 95, s. 29.

Žaloba podaná dne 6. srpna 2015 – Evropská komise v. Italská republika

(Věc C-433/15)

(2015/C 354/25)

Jednací jazyk: italsština

Účastnice řízení

Žalobkyně: Evropská komise (zástupci: P. Rossi, D. Nardi, J. Guillem Carrau, zmocněnci)

Žalovaná: Italská republika

Návrhová žádání žalobkyně

- a) určit, že italská vláda tím, že nezajistila, aby doplňková dávka dlužná za množství vyprodukovaná v Itálii nad rámec vnitrostátní kvóty od prvního hospodářského roku, ve kterém se doplňková dávka v Itálii ve skutečnosti uplatnila (1995/1996) a až do posledního hospodářského roku, v němž došlo k přebytku produkce v Itálii (2008/2009), byla ve skutečnosti přičtena jednotlivým producentům, kteří se podíleli na každém z překročení produkce, a byla zaplacená včas na základě předchozího oznámení dlužné výše kupujícím nebo producentem v případě přímých prodejů, nebo nebyla-li zaplacená ve stanovené lhůtě, zaregistrována a případně vymáhána od těchto kupujících nebo producentů, nesplnila povinnosti, které pro ni vyplývají z příslušných ustanovení unijního práva použitelných v dotyčných hospodářských rocích, a konkrétně z článků 1 a 2 nařízení (ES) č. 3950/92 ⁽¹⁾, z článku 4 nařízení (ES) č. 1788/2003 ⁽²⁾, z článků 79, 80 a 83 nařízení (ES) 1234/2007 ⁽³⁾, a pokud jde o prováděcí ustanovení Komise, z článku 7 nařízení (ES) č. 536/1993 ⁽⁴⁾, čl. 11 odst. 1 a 2 nařízení (ES) č. 1392/2001 ⁽⁵⁾ a z článků 15 a 17 nařízení (ES) č. 595/2004 ⁽⁶⁾;